

ZELENI
BREGI
ZELINE

ZELENI
BREGI
ZELINE

NEODSENJANI DOM

Neodsenjani dom * 42. Recital suvremenoga kajkavskog pjesništva "Dragutin Domjanić" - Sveti Ivan Zelina 2023.

42. KAJ

Pučko otvoreno učilište
Sveti Ivan Zelina

5,00 EUR (37,67 kn)

ISBN: 978-953-8470-03-5

9 789538 470035

ZELENI
BREGI
ZELINE

NEODSENJANI DOM

42. RECITAL SUVREMENOGA
KAJKAVSKOG PJESNIŠTVA
„DRAGUTIN DOMJANIĆ“
- SV. IVAN ZELINA 2023.

Priredio
dr. sc. Ivo Kalinski

Sveti Ivan Zelina
svibanj, 2023.

Mala biblioteka „Dragutin Domjanić” (117. knjiga)

Nakladnik:

Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina

Za nakladnika:

Vesna Bičak-Dananić

Urednik:

dr. sc. Ivo Kalinski

Naslov zbirke:

prema naslovu pjesme Draženke Bakšaj "Neodsenjani dom"

Grafičko oblikovanje:

PHOTODESIGN, vl. Zoran Osrečak

Tisak:

Tiskara Zelina d.o.o., Sv. Ivan Zelina

Tiskano u 200 primjeraka

ISBN 978-953-8470-03-5

CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu
pod brojem 001177469.

**Pučko otvoreno učilište
Sveti Ivan Zelina**

NEODSENJANI DOM

42. KAJ

RIJEČ UREDNIKA

dr. sc. Ivo Kalinski

Od nostalgичne zabrinutosti do metaforike
nadvladavanja zla 13

ODABIR PJESAMA

Vladimir Šuk, *Oroslavje*
KORONA KARANTENA 17

Vladimir Šuk, *Oroslavje*
V DECENTNE ČKOMINE 18

Srečko Blažičko, *Kumrovec*
KAK?..... 19

Vera Ferenčević, *Virovitica*
MOJA PODRAVINA 20

Tomislav Mrle, *Crni Lug*
BVAGU 21

Snežana Liber, *Sračinec*
KUP SIENA 22

Ladislava Šarec, *Mali Bukovec*
MILO ZA DROGO 23

Nada Starčević Lopac, *Zagreb*
ZAKAJ SE JE FILIP VRNUL 24

Željko Bajza, *Zagreb*
KAKOVO TI VREME SLUŽI..... 25

Snježana Novotny, *Gornji Kneginec*
BARUMBA 26

Tomislav Ribić, *Varaždin*
ZIŠEL SEM SE Z SAMIM SEBOM..... 27

Na natječaj 42. Recitala suvremenoga kajkavskog pjesništva „Dragutin Domjanić“ - Sv. Ivan Zelina 2023. pristiglo je 385 pjesama autora. Ocjenjivačko povjerenstvo u sastavu dr. sc. Ivo Kalinski (predsjednik), dr. sc. Božica Pažur i Štefica Kamenarić-Filipović, dr. med., odabralo je 83 pjesme za objavu u ovoj zajedničkoj zbirci.

Branko Tompić, <i>Sisak</i> HMER JE SLIKAR.....	28
Katarina Zadrija, <i>Vrbovec</i> PELDU ZEMLJE RIŠE.....	29
Željko Funda, <i>Varaždin</i> DIM Z SUSEDOVE DELARNICE.....	30
Darko Foder, <i>Ivanec</i> VELIČANSTVE.....	32
Stjepan Crnić, <i>Zagreb</i> MUOJ GRAD SPI.....	33
Magdalena Kolar-Đudajek, <i>Zagreb</i> FIŠKAL.....	34
Slavica Sarkotić, <i>Lekenik</i> ESCAJG POSREBRENI NIGDAR KORIŠČEN.....	35
Milan Frčko, <i>Koprivnica</i> V NOČI SAM SREL JESENJINA.....	37
Terezija Flegar, <i>Sračinec</i> PESMA ME NAPISALA.....	38
Vera Grgac, <i>Novaki Bistranski</i> DA SI NA MEM MESTU.....	39
Jasminka Mesarić, <i>Zagreb</i> JABOKA ŽIVLENJA.....	41
Zlata Radušić, <i>Zagreb</i> HAPIN KONTEJNER.....	42
Petrana Sabolek, <i>Čakovec</i> PANDEMIJSKI "HOJLA".....	43

Ankica Piculek, <i>Zaprešić</i> ZIDI OD MEGLE.....	45
Dragica Reinholz, <i>Zlatar</i> LEON.....	46
Lidija Lauš Leščan, <i>Đurđevac</i> VOZEL.....	48
Marija Petrek, <i>Vrbovec</i> TEČE ŽIVOT.....	49
Božica Črljenec Slijepčević, <i>Gradec</i> NAŠI POUTI I REČI PREMA ZALAZU IDEJU.....	50
Ankica Bistrović, <i>Koprivnica</i> HIŽICA ZA TIČICO.....	51
Stjepan Kralj, <i>Sesvete</i> ZRCALJE.....	52
Nada Bošković, <i>Samobor</i> POSPRAVITI SUNCE.....	53
Ljubica Ribić, <i>Varaždin</i> GRDE RIEČI.....	54
Ljubica Plantić, <i>Vidovec</i> VU SEBI ZGUBLJENI.....	55
Snežana Budanec, <i>Novi Zagreb - Odra</i> KOŠARE SME Z RIEČI PLELI.....	56
Boris Deverić, <i>Zagreb</i> ZVEZILO NEREZVEZILO.....	58
Tereza Salajpal, <i>Koprivnica</i> RAZLISTAVLEM.....	59

Kazalo

Željko Sporiš, Zagreb BETEG	60
Ivan Grahovec, Čakovec SHOJA SUNCE.....	61
Štefanija Ludvig, Dubravica ŽIŽEK VU LEDU.....	62
Stjepan Kovačec, Zagreb SAME JE	63
Miro Matijaš, Zagreb A ZUTRA BREZ SEJN	65
Tomo Kotarski, Sv. Ivan Zelina ODVRATNA	66
Biserka Marečić, Kašina I NUOČ JE VUŠLA	67
Biserka Marečić, Kašina ŠPEKULICE DRUOBNE ŽALUOBNE.....	68
Vladimir Šenjuga, Poznanovec A KAJ JOŠ REČI	70
Slava Rosandić, Zagreb ČE SE ZAPOTIŠ.....	71
Emilija Kovač, Čakovec RAZBROJNIK SVETKOV, PRVI DEL 1. Jurjevska, malo infernalno, malo nebeski	72
Branko Mihovil Rakijašić, Pitomača SEM NARISAL.....	73
Vinko Hasnek, Belovar GRUNTANJE.....	74

Kazalo

Mirjana Vujec, Stubičke Toplice MISEL I VERS.....	75
Antonija Buljan - Filipović, Bibinje KRLETKA	76
Dražen Kos, Velika Gorica IMAM TE RAD	77
Natalija Bajec, Lukač NA ROŽE NACIFRANO	78
Lidija Novak Levatić, Lopatinec OPOJNI RONDO.....	79
Darko Raškaj, Lobor CARMEN FUNEBRE - SPREVODNA -.....	80
Damir Toplek, Čakovec ZUVLEJO NAS!	81
Zlata Bogović, Varaždin VUŽGEM LUČ.....	83
Marija Hegedušić, Hlebine CRLENE NOGE ILITI SPOVED STOLETNOGA DVOMETRAŠA.....	84
Martin Leščan, Đurđevac MRAKULJA	85
Anica Lukina, Donja Stubica BABA NA ZVJEZDANEM PUTU (NA PUTU V NEBE)...	86
Želimir Novak, Dugo Selo BAŠ BI ŠTEL.....	88
Đurđa Vukelić Rožić, Ivanić-Grad NAJTE ZVEZDE MOJE SENJE KRASTI.....	89

Kazalo

Zdenka Brlek, <i>Zagreb</i> BABICA STARA I USPOMENE IZ ORMARA	90
Snježana Plevnik, <i>Sesvete</i> POTRENE SERCE	91
Krešimir Gašpar, <i>Zagreb</i> POPRAVLAM	93
Sanja Flajs-Vidaković, <i>Đurđevac</i> NEMA PESMA.....	94
Nada Jačmenica, <i>Sveti Križ Začretje</i> NEGDA SU SAME ZVEZDE Z MENU SPALE	95
Davorka Črnčec, <i>Novi Marof</i> VEČ JE VREME KA SE FTIČI VRNEJU VU VUHO	96
Milivoj Pašiček, <i>Zagreb</i> RAD BI JOŠ JENPUT	97
Tugomir Orak, <i>Varaždin</i> OBLOK	98
Ana Jakopanec, <i>Koprivnica</i> PROŠČENJE.....	99
Zdenka Čavić, <i>Koprivnica</i> NEKAJ SE KUHA	101
Mirko Varga, <i>Varaždin</i> TRI GOLUBICE.....	102
Jasmina Kudelić, <i>Zaprešić</i> STRANEC V NOĆI	103
Magdalena Blagec, <i>Donja Stubica</i> MISEL	104

Kazalo

Nada Panić, <i>Lopatinec</i> KAJ NAS TU DRŽI?	105
Goran Gatalica, <i>Zagreb</i> ČERNE KULISE.....	106
Zdenka Maltar, <i>Novi Marof</i> GDA TI SE V PESMI ZLEŽE VRANA	107
Zdenka Maltar, <i>Novi Marof</i> SNEGOVITOST ORANJA.....	108
Draženka Bakšaj, <i>Ivanec</i> NEODSENJANI DOM	109
Zdenka Sokalić, <i>Sv. Ivan Zelina</i> KRIVE REČI	110
Zoran Kelava, <i>Stari Grad</i> POŠTER JE DONESEL H POGLAVARSTVA	111

Izabrane pjesme u zborniku navedene su slijedom
pristizanja na natječaj.

Od nostalgije zabrinutosti do metaforike nadvladavanja zla

Na ovogodišnji natječaj za - u slijedu trajanja - 42. Recital suvremenoga kajkavskoga pjesništva „Dragutin Domjanić“, Sveti Ivan Zelina 2023. god., držeći se propozicija, pristiglo je tristotinjak pjesničkih radova pjesnika/pjesnikinja koji pišu na kajkavštini. Uz poznata, u znatnom su se broju pojavila i sasvim nova pjesnička imena, što nas posebno raduje. I dokazuje da interes za književni izričaj na kajkavštini na području umjetnosti riječi ne jenjava nego se povećava i pojačava, što je iznenađujuće, ali s mnogih razloga i ohrabrujuće.

Od na natječaj pristiglih pjesničkih radova stručni je sud - u sastavu: dr. sc. Božica Pažur, Štefica Kamenarić Filipović, dr. med. i dr. sc. Ivo Kalinski – za objavu u zajedničkoj knjizi/zborniku odabrao osamdeset i tri (83), a za javnu izvedbu dvadeset i četiri (24) pjesnička rada pod zaporkama/šiframa, koje se po odabiru radova razotkrivaju te se ustanovljuju imena i prezimena autora. Naravno da se pjesničke tvorevine međusobno razlikuju i odlikuju po jezičnim, motivsko-tematskim, sadržajnim, pa i strukturalnim značajkama. Ako je govoriti o jezičnoj strani, onda je ugrubo reći da se ona u pjesmama pojedinih autora manifestira/realizira s jedne strane kao, više ili manje, oblikovana značajkama organskog govora/jezika, a s druge, više ili manje, kao stilizirani oblik s onom „mekanijom“ varijantom kajkavskoga izričaja. Dakako, i u prvom i u drugom slučaju s mnogim profinjenim književno-estetskim nijansama i prepletajem obojega.

Motivsko-tematska strana sadržaja također se, ugrubo rečeno, manifestira/realizira na dva pola, onom vezanom uz *zavičaj/zavičajnost (domaja, dom!)*, u drugom vezanom uz osobne, kako u kojeg autora, *mentalno-refleksivne različitosti*.

„Moderna“ kritika vezu uz *zavičaj/zavičajnost (dom, domaju!)* često „opisuje“ kao tugaljivost i jadikovanje za prošlošću, dakle kao sentimentalnost. Ne slažem se! Jer

Riječ urednika

nostalgična vizura te poezije nimalo ne priječi da ona, sazdana od uspomena i sjećanja, često doseže *helikonske vrhunce*. Poznato je da se uspomene i sjećanja počesto vežu uz *fenomen sna, sanjanja*. Jedna od definicija kaže da je *san/sanjanje nesvjesna čovjekova duševna aktivnost za vrijeme spavanja*, što je točno, ali ostaje pitanje koliko, u kojoj mjeri i s kojom i kakvom vezom/referencijom prema poetskoj i pravoj stvarnosti. U tom smislu indikativne su pjesme u kojima se *fenomen sna* prepoznaje kao odušak za *neugašenu čežnju i bol za negdašnjim domom/zavičajem* (Draženka Bakšaj, *Neodsenjani dom*). Slična se čežnja, bol i zabrinutost također može prepoznati u poeziji neposredne, sadašnje, poetske komunikacije s rodnim krajem (Vladimir Šuk, *V decentne čkomine*).

No, istaknuti je da pretežu pjesme s mentalno-refleksivnim sadržajem.

S podlogom bogate rječničke riznice naši pjesnici/pjesnikinje i dalje će poetski kazivati svoje ushite i svoje strahove o smislu i besmislu življenja, jednom će to biti metaforičko poigravanje preko (zloguke) *ptice, vrane* (*lat. Cornux cornus*), iako je poznato da se najava zlogukosti/zlosretnosti veže uz *gavrana*, (*lat. Cornus corax*) (Zdenka Maltar, *Gda ti se v pesmi zleže vrana*), drugi se put to metaforičko poigravanje, ta metaforička igra, uspostavlja preko *špekulice/ kuglice*, jer *sve je zapravo životna igra*, bila dobra ili loša (Biserka Marečić, *Špekulice druobne žaluobne*).

S obzirom na bogatu ovogodišnju recitalnu „produkciju“, bogatu književno-estetski i brojčano – u ime članova žirija izraziti mi je zahvalnost svim sudionicima Recitala i u svoje ime izreći: *Gloria kajkaviana!*

dr. sc. Ivo Kalinski

NEODSENJANI DOM

42. KAJ

KORONA KARANTENA

Online vam pošiljam ovu popiefku
gruntam pozitivne i štel bi ostati negativen
jerbo odgovoren sam
... z dneva vu den, dosljedne.

Z hudim virusom sam vu harcu,
dek z prazninu su opterečene vulice grada.
Vu negativne sam ekonomske bilance
a f karantene hbija me dosada.

Povremene sam vu neobuzdane panike,
kak cucek na lajne na socijalne sam distance.
Ne mazim se z radeimečom ženom,
prestravljen sam nepoznatom koronom.
Vse muora biti na dva metra od mene,
ne posečujem više ni duobroga suseda,
razmak držim i od vlastite senčine,
preduge traje ova pandemijska opsada.

I vernoga pesa tiram od sebe
a on mi papuče furt prinaša,
mazni maček koliena mi vuz mijafkanje draplje,
a covid 19 i novomu letu prkosi.

Zidi su vre začeli loviti sene,
pretulet se budi na tranikam.
A ja sam vu ovom pandemijskom cajtu
pritisnut razvuzdanim virusima
mislim na druge
i ciepm se,
razočaran sam z manjkom maskiraneh turistof na
kruzerima
i zabrinut rietkim guštericam na južnem suhozidam.

V DECENTNE ČKOMINE

V decentne čkomine,
zamotane v senjah, glibuoke driemljaju istine.
Preteklost čez stoletja rajta spomine,
Aetas volat, o Domine!

Med humljem zagorskem moje su starine,
muoj smieh, muke moje i moje pravice.
Domaja me greje čez pitome nutrine,
z požuteli kipci ot materi, oca, dede i babice.

Z molitvu se ajngela čuvara zmišljam,
z kajkafskoga grla na vrnitvu prizivam,
nazaj vabim na rojene zelene ledine,
te pinklece kaj ftrgle su biele tujine.

Na horvacku grudu ponizne sam poklekel,
za pokojne pretke svieču pod raspelam vužgal,
jezero molitvi spram neba bum zrekel,
ničgovoreči rouke k Svemogućem zdigal.

Preteklost čez dobnik rajta nam spomine,
zamotane v senjah driemljaju istine.
In bona pace, o Domine!
V decentne čkomine.

KAK?

Cesta bela ni več v belini.
Vse otpopevali petelini.
Ne diši od daleč seno.
Da je žabo čuti jeno.

Ki so puti i kolovozi znani,
a plavi trnaci bli so še lani?
Prepadli zdenci tam v koti,
okoli sprhneli pleteni ploti.

Kukumača prešla nekam,
k boljšim plavim kmicam.
Potoki v rorih tečeju,
blaga voze ne vlečeju.

I zde ti, v zadjem selu,
napiši popevku veselu
gda vse je, tak i tak,
odnesel si vrak.

Kak?

MOJA PODRAVINA

Kada se kiše jesenje jave
A laste i rode sele na jug
U mome oku žita se zlate
a moje detinjstvo sjeća na plug.

Kud god pogledaš, svud je ravnica
Topla je zemlja, a hladna je Drava
Otud sam nekam davno otišla
I vrnula se kraju gdje sam bila mala.

Voljena zemljo, pitoma i gorda
U svemu vidim tvoje težake
Mirisi tvoji sjećaju na vrijeme
Kada su majke strepile za naše.

Željela bih reći koliko te volim
Podravino moja divna i krasna
Ne želim te više ostaviti samu
Jer s tobom sam molila, s tobom odrasla.

BVAGU

Sunci je vesoko zgora na nebe,
lopov drči, du zna kaj sa misle v sebe?
V Grčke nigdar nisan bev,
al za lepe Grkinje sn čev.

Za Grkinje i bvagu vremena treba,
jeno i drugo lepa je životna potreba.
Naša jaku lepa pvanina Risnak zove,
te je najdraže dom naše koze, divokoze.

**Zakopano bvago zs Risnaka,
turba je puna srebrnjaka,
legenda postoji i nek žive,
nek nas se skep nadžive.**

Prijatelje drage kopajmo i iščemo,
kramp, opato jače prtiščemo.
Legenda i slava zs Risnaka bvaga,
naša je od pamtivjeka snaga.

Ako ni se v bogatstve, morda je te ljubav,
jer ni vredno bet baš taku labav.
Tešku je bet pametan, kaj je najbulje,
kaj je da je, somo naj bo od vulje.

**Zakopano bvago zs Risnaka,
turba je puna srebrnjaka,
legenda postoji i nek žive,
nek nas se skep nadžive.**

KUP SIENA

Na pudvuornici moje babice
v ledini zelene travice
ivajnske ruože na je rasle
bumbare i čmelice vabile nase.
I kadulja rasla je tam
na je sedev matulek sam.
Kiselice i rucli,
žabjaki i kojekakvi štrcli.
Marijine suoze, mak črleni
i puotjak zeleni.
See je tuo na ledini bilu
de se čuda kukčeki skrilu.
I polski miši su vu je živeli
a v nuoč cvrčki pupievali.
Rode su pu je zraha huodale
žabe za svoje mlade grabale.
Pu dnevu žarku suonce je ledinu zurilu
da bi sinokuša pustala
jednuga dneva bez života ustala.
Kosa je see pukusila
na suoncu se ledina pusušila,
saka travica i cvietek saki
vnukec je napraviv kup siena
za živinu svoji baki.

MILO ZA DROGO

Kaj je čovek čoveku?
Drugome pomožeš dok je v betegi,
lečeš sim, lečeš tam,
zodnjo snogo z sebe zvločiš
sam da je njemu lefko.

A unda...
Un ozdrovi, a življenje dale plete svoje niti.
Splete mrežu i hiti te vu nju,
još ti prilepi betege sake fele.

Drugome si pomogel?
Ima ko tebi pomoči?
I un koj ti pomože prek vole pomože,
još ti i joči forba.
Ak si betežen si ne čoravi.

Dok si zdrav i delaš sakome si dober,
a dok nebreš , nišče ti ne veruje,
z nogom v rit dobiš.

Ve vidiš ko je zapraf čovek.
Vodu ti bu dol un koga komaj poznaš,
a un s kem postelu deliš hrbta ti bu obrnul.

I kaj unda reči...
Nejte mi zameriti,
al ko tebe kamenom ti njega z još vekšim.

ZAKAJ SE JE FILIP VRNUL

(in memoriam I.R.K.)

Vsi smo znali da niema pomoči.

Čekali smo kraj

I več smo vsi trudni

I zmuočeni bili.

Sediela sem pri tvoji posteli

A ti si čez polusan pital:

- ZAKAJ SE JE FILIP VRNUL?

Niesem znala koji Filip.

Ne poznam nikoga s tiem imenom.

Zmislim se janoga pesa

Kojega sem Filip zvala.

I jane puce koja se zove Filipa.

A ti si opet pital:

- ZAKAJ SE JE FILIP VRNUL?

- Koj *FILIP*?

- Pak znaš. *LATINOVIČ*.

- *FILIP LATINOVIČ*?

- Je. *POVRATAK*

- Misliš Krleža?

- Je. Zakaj se vrnul? Ali je igdi napisano zakaj se vrnul?

Niesem znala. Onda smo skupa gugalali i iskali odgovor.

Niesmo ga našli.

Ti si otišiel tam gdi se znaju odgovori na vsa pitanja,

A ja muoram poiskati knigu

I opet ju prečitati.

Morti bu zdaj

Filip meni povedal

zakaj se vrnul.

KAKOVO TI VREME SLUŽI

Kakove ti vreme služi, takvomu se i pridruži
i ne nasleduj čineče nepravčnosti.

Z vremenem svojim hodi, vumret mora ki se rodi.

Moja znanost moja theoretika mi govori da mali pomaki
vutemeljuju dramu.

Popperova etika zasnivlje se na ideje da ni treb činiti
maksimum dobra, kaj je navek arbitrarne, neg je treb
izbegavati maksimum zla, kaj je čist moguče.

Človek se mora pitati kaj je mudrost ljudska prema tišine
šumah i mudrosti drevlja.

Cugi odhajaju, a mi nesme same glumci i gledатели,
mi sme sudioniki pravi harcmeštri, vu drame povesti i
budućnosti.

Respeti zmed opstanka i tradicije zišli sme z sveta rodnuga
kaj bi zeznali kak te život dojde du svoje biti.

Pitanje je more li gdoj kaj navčiti z naše povesti bude li
prepoznal sebe vu nami?

Ovak, kak bi rekel Unamuno, "završavaju - barem za zdaj,
ovi ogleđi ob tragičnemu osećanju življenja i ljudi i vu
narodu ili barem vu duše mojega naroda".

A ti, ak budeš kak sem ja, ali na mestu mojemu, drugač
budeš vse te čutil.

BARUMBA

Pri nom nijegda nije bile cijepa
Ni veljikh geric
Some brajda kuo ju je eča sležil dož cijelega dverišča
Vjesen je najjakše dišala
Skuore pa černe bobice dišeče i slatke
Barumba
Ped brajdu su se mločeci skupljali i persteke z barumbu
fljijekali
Zebali kak ftičeki za štere bi eča par grezduof navijek
estavil
Kuo im bo za glad
Saku jesen iste

Pred šteri dijen
Denesel je mouž k duomu flašu černega vina uod prijatelja
Some mi je rekel
Ta bo za te
Barumba
Vidla sam mam molu brijenku v našem puodrumu
Tom de je eča barumbu pespravljaj
Navijek za poesebne čuval

Miris stareg grunta i edrostunja je mam bil v nuosu
Zela sam si kupicu, vuno lijepu za černe vinuo
Tuo se vinuo pri mene ne doge čuvale
Zaprem uoči i kak da sem v Ivonjcu
Živeli

barumba - crna noja, izabela, starinska sorta vina, *eča* – otac, *dož* - uzduž, *mločeci* - unučići, *fljijekali* - umrljali, *grezduof* - grozdova, *brijenku* - bačvu, *edrostunja* - odrastanja

---

ZIŠEL SEM SE Z SAMIM SEBOM

zišele sem se z samim seбом
onega jutra, onega dena gda je samota
odprla čakre v mojem telesu i zarila ledene škrample
vu me, vu telo, vu misel

zišel sem se z samim seбом
onega hipa, onega časa
gda se mozek očistil od zakomranih misli
i stal sem pred samim seбом kak novorojeni

zišel sem se z samim seбом
onega jutra i onega dena gda sam čutil konec
i začetek
gda sem spoznal da je saki konec začetek

zišel sem se z samim seбом
gda je morje prišlo do gerla
i srebrne ribe su mi ljubile joči
mertve veje topole šepetale su mrazu:
podragaj me, podragaj onak kak mater draga dete

zišel sem se z samim seбом
vu kesnu jesen, predi neg je sneg pokrili naša telesa
z robačom smerti
gda je se belo, bleščeče belo
a joko ti ništ ne vidi od slepe beline

zišel sem se z samim seбом: pronaći sebe, doći k sebi, *zakomrani* - sumorni

---

HMER JE SLIKAR

Hmer je slikar,
prešel na Rabinje,
skup svojemi bojami,
štafelaji,
z kisti...
Prestali su briegi
miešati boje
h njegovomu oku
i kipeci na zidu se smejati.

Smrtnu lafru
navliekel je na obraz
i svojoj remek
odnesel z suobu
med zviezde...
...ostavinu
je nuosil h srcu skritu,
boje od tri felje
črljenu,
bielu i plavu,
koju nam je dal
da naviek kruh
dielame z te melje!

PELDU ZEMLJE RIŠE

Gda rosa v rasvič tranike vmiva
Zdravomariju je cinkuš otoukel.
Krmežljive joči rouka kvragava,
dobrejutre roučnik, spod peči pepel.

Znojuč vekerica po taktu igra
v latoru voda friška ledena
pospane mi senje z joka spira.
Jogenj je zacvrčal kaša zobena.

Veter priek praga potepel pepel.
Pahulje zobene, mljieke z flaše.
Vu friškem se ruhu mouj je dom stepel.
Veda je se drugač, a senjek naše.

Gda cinkuš otapa rosu zmržnjenu
otekla preteklost, veda otiše.
Za življenja žitekt, kašu zobenu,
Jošče peldu zemlje plug navek riše.

DIM Z SUSEDOVE DELARNICE

Gdeno mi jako fali dim
koteri zna tak tancasto zalebetati
z cevi na krovu susedove delarnice
tirajuči me da se pitam
na kateru mužiku on to tanca,
v kateromu ritmu.
Teda je čkomina po navade,
ona kaj vse preša v slike
v katerim je bar jeno joko.
Dim se vsejeno polehko plezdra
kak da mu se veđa v nebeske višine
ar mu se tam rasplinuti v senju.
Je li od straha od zakona
on krzma da maše
kak poveda suseda K.
o sebi i svojemu žitku,
do teda nepravično zanemareneh
tijam i od najbližejšeh?
Ne pošilja li morti sused SOS signale,
želju za kupicum spominanja,
je li dim trag njegove borbe z čutkom nemoči,
z nekem prehudem spoznanjem?
Gda velim da mi te dim fali,
ja jesem i nesem iskren.
Drago mi je da se i sused muči
z tak grozoviti *zakaj i kak*,
nu bojim se da me on ne zakuži z njemi,
kaj bi zdiglo tajfun
v kojem bi se pretvoril v prezbrojne molbe
prez ikaj šansi da vuslišane buju
ter bi posramljen moral i dalje
lukati čez oblok
vu vse te lačne joči
kaj me glediju
pričakajuči od mene bar malo sučutja.

---

delarnica – radionica; *gdeno* – ponekad; *zalebetati* – zalepršati;
po navade – obično; *plezdrati se* – penjati se; *veđati se* – ne dati
se, nemati volju; *ar* – jer; *krzmati* – oklijevati; *poveda* – izjava,
govor, riječi; *tijam* – čak; *spoznanje* – spoznaja; *grozovit* – strašan;
zakužiti – zaraziti; *sučutje* – sućut, sažaljenje

VELIČANSTVE

Furt nom dirigiera,
kak mlade oapice
pa svietu nas špunciera.

Če si oače sest, nje ni štoakerlin nije doasti.
Scifruni vonjkuš njene zvišenoasti treba,
da se čez maščuabu ne natišču koasti!

I taman si misliš vej bo mira,
gaspa prefriguna ima druge plane,
huda ju sila na šekriet natira!

No, nebu frajla išla soma,
kak dirigent noage ti bo natirala.
De goad i kie goad da si, v bieleu svietu ili doama
se nas bo spoameti sterala.

Koa je da je,
poamet z hudu silu na kraj nemre ziti,
jakši furt slabiešega prehiti.

Dvie noage i tri ad štokrlina
za njene Veličantve – RIT!
Ž njo nigdar niesme na čistem
i nigdar neme kvit!

furt – uvijek, *oapice* – majmune, *pa* – po, *špunciera* – šeće, *če si oače* – ako si želi, *štoakerlin* – tronožac, *scifruni* – šareni, *vonjkuš* – jastuk, *njene* – njenoj, *čez maščuabu* – kroz masno tkivo, *taman* – baš, *vej* – sad, *gaspa* – gospođa, *prefriguna* – prepredena, *huda* – ljuta, *šekriet* – zahod, *natira* – natjera, *frajla* – damica, *soma* – sama, *noage* – noge, *ti bo natirala* – natjerat će ti, *kie* – tko, *spoameti sterala* – stjerala sa zdravog razuma, *ziti* – izaći, *prehiti* – prebaci/izvrne, *rit* – guzica, *niesme na čistem* – nismo sasvim sigurni, *nigdar* – nikad, *neme kvit* – nećemo biti gotovi

MUOJ GRAD SPI

Bliede svietle nad Zagrebom svietli,
z visekega na grad gled, i
v sake se dvorišće
i v najmenši kot zaleti,
a v Save
kak zgužvana lopta zgledi.
Bliede svietle
po krovima skače,
po praznim se vulicama šulja,
spod klupa na placu se skivlje,
i z kratkim i dogim sienama se igra.
Igra se z drevima v parku,
z pospanim tramvajem
koj po tračnicama se vlječa
i z pijoncem koj zgubil se v kmice ...
I baš kak i vojniku na straže
ništ mu nemre vujti,
i ništ se nemre od njega skriti...
Bliede svietle
čuva grad koj pri miru spi,
čuva sê njegve senje
i neda njikemu da ga zbudi...

vlječa – vuče, *vujti* – pobjeći

FIŠKAL

Fiškal gospodar
Suharek hodi po svetu
Nemočno telo trpi
Giblje ali nemre razgibati
Nemoč nemre nahraniti tjelo
Snagu kaj človeku za život treba
Življenje guti nepravda
Ti imaš kruha a ja sam sluga
Zakaj ste takvi
I ja bi
Neznanje je poštenje ne sudi
Tam gde bi trebali biti ljudi
Kaj se ne nafčil delati
A bormeš dobro zna f krasti

ESCAJG POSREBRENI NIGDAR KORIŠČEN

Imeli su ga f hiže više od sto let
Nekuliko generaciji iste familije
S kolena na koleno kak se veli
Držali su ga zaprtoga f kožnate škatule
Znutra obložene sametom črlene farbe
Nigdar nesu ž njim jeli bilo im ga je škoda
Pokazali bi ga gda bi došla rodbina ili gosti
I tak leta i leta
Negda v oskudice nekaj se i prodalo
Posrebreni escajg nigdar
Navek se dece ostavljal a oni ga čuvali
Ali On i Ona nesu imeli dece
Bili su zajni izdanki loze
I malo pomalo se se dodrlo
I hiža i život i On i Ona su se dodrli
Penez jim je bilo treba
V jenu nedelu obrisali su prašinu ze škatule
i odnesli su posrebreni escajg
na plac
Ono kaj nekteri zovu „sajam antikviteta” a nekteri drugi
„buvlja pijaca”
Se su još jemput zglancali da je svetil kak da je od zlata
Na štand su deli natpis
ESCAJG POSREBRENI NIKADA KORIŠTEN
Ludi su obilazili štande
Kupovali lončke, pletene košare
i kristalne vaze zvađene z ormarof
de su leta i leta stale
Nijov posrebreni escajg retko gdo bi pogledal
si su rekli da je skup
A jena gospa da je samet f škatule ofucan
Išli su domom gda je počela kiša
Posrebreni escajg su nosili f torbe
Doma su ga deli na stol i gledeli

Pitali su se kak bi bilo
ž njim juvu jesti
Ali nesu
Pospravili su ga v ormar
na staro mesto
On je rekel potijo dok su se f postel vlekli
Morti bu jemput v muzeju završil
Bum napisal na škatulu ime
Da se bu znalo da je bil naš

V NOČI SAM SREL JESENJINA

Duša mi je oblak.
Ž nje soze čvapajo, a grejo ju sončane zrake.
Bečim i smejem se, vu isto vreme.
Iščem skrito blago.
Bog, z profilom zvrgnotog kralja,
stoji na vratima od kazališta.

Srel sam Jesenjina. Gledi me nepoverljivo i sučutno.
Sedimo na stolcima bez nog i brišemo prašino
s versi.
Poklonil mi je zimsko cvetje
i rekel nek poiščem lefkonoge breze.
Z rokama sam prekril vusta i zaspal.
Zbudil sam se sav moker.
Sneg, v mojem krevetu, sav se rastopil.

PESMA ME NAPISALA

Sem prazni papier zela.
Pesmu sem napisati štela.
No papier je vume vušev
Se spomene prelistati šte.

Zavlekev se fejest glibuku
Purezav me baš na tinku.
Ud krvi se ves začrlenev.
Kak ljubaf se zarumenev.

Nie mu se štelu miera mi dati.
Muorav mi je pu duši ruvati.
V želuocu mi kak kamen stuji.
Buli, zgužvov se, ne pusti.

Zmisliv se udzajdi lietima udi,
deteta vumeni spomen prebuditi.
Čez sa lieta ka sem god štela
pretepev je se ka sem imiela.

Zavlekev se glibuku mi v dušu
Želje je pustiv nek f praznu pušu.
Pretišće mi prsa, buli me, skviči.
Skritu i na puo un nika ne trpi.

Se je prečitov dok vume se zavlekev.
Du kraja dušu mi je ugoliv i slekev.
Mislila sem da pesmu bum napisala.
Pesma mi je živut prepisala, putpisala.

DA SI NA MEM MESTU

Duobri Bogek koj nas je strefile?
Ščere je bile jošče kak - tak,
denes skoram nikak.

Kulike hiž tulike spomejniku
i ludi tuliki tere več nie.
Živi sam svedok,
ali kemu hasni brigu brigovati!

Bile pak prešle i nebu se vrnoule,
neke pamtim, čude tega je hmrle.
Mladost, starost, moudrost, ludost,
ringišpil živlejski, post i nemrs.

Vrtiju se ludi i zemla se vrti,
mesec se mejna, suonce stoji.
Ludi pospani furt neke bendečeju
cendravu decu v extra pelene mečeju.

Moužika se čuje z dalečine
i larma nekakva kak da ideju svati,
zdižem kupicu izabele,
šega se nesme dotreči, nazdravljam vam brati!

Ne preštímavam se niti se cifram,
nou tople mi je pri srcu,
rejši imam izabele kupicu
od chardonnaya ili pinota vu srablivcu ili barilcu.

Kak krv črlena izabela dišeča i žmahna,
s trjsja tere mi je deda na pisme dal.
Mega dede več duog cajt nie,
nie niti majke, jošče sam ja od tega kolena.

JABOKA ŽIVLENJA

Črv je načel jaboku življenja,
počel ju je z nutra žrieti,
nije ga čujti,
ali jaboka je počela gnileti.
Tere got fele bila
i črlena i žouta,
iste joj se piše
na kraju životnoga pouta.
Zgrane se bu ftrgla,
na črnu zemlu bu opala,
vsaki den bu se mejša bila
i na koncu same bu zginula.
Ništi ju više nebu spomenul,
z vremenom ju nebu ništi pometil,
same se bu taj črvek
morti negda setil.

Trjsje sama obdelavam kak da smo si skupa,
tu i tam souzu spustim i zapopievam.
Premisli si, pak mi poveč,
kak bi se ti čutil da si na mem mestu?

HAPIN KONTEJNER

Vu rano jutro došli su
ljudi i kamioni.
Na blatno dvorišče
limenu kištru su deli.
Onda su se naslikavali
kak purani se napuhavali,
jer su spasilu staroga,
podrtu mu hižu zrušili
i čist novi kontejner priskrbili.
Hapa se je iza koca skrila
a jena mu je žufka suza
po obrazu risala put.
Ta je podrti hiža
ta mala čajava luknja
jedini njegov dom.
Čudaj je ljudi vu te hiže spalo
čudaj je pijanih suza
na blatni pod opalo.
Pajdaši su tu navračali
da bi trdo življenje
z vinom omekšali.
Gda je sunce za breg opalo
i želeči mir se vrnul
Hapa je preklel ljude
koji praf misliju
a one drkče razmeti nemreju.
Sel je na pocek i tam ostal
a kontejner se je leskal na mesečine.

PANDEMIJSKI "HOJLA"

Priznam kaj nakladam
kaj meljem bez veze
a i kaj nek začne čovek
v izolaciji i samoizolaciji
v bolnici pod respiratorjem
i v togi za mnogima
kis o za navek odišli
i bez zodnjeg 'zbogom'.

A morti je i ne praf tak
mort' je sreča na njivi strani
da je celi svet v jednaku
mišju luknju stiran
z življenjem prekračenim
za zagrljaj
za roku v roku
za smeh i osmeh.

„Hojla!“ zakrečim najempot
veselo kak se šika
na posljednju stožerovu
kaj je več na potu kaj omikron reši koronu.

I makar stožeru več nikaj ne verjem
ovi očem vervati
pak več mašem z metlom i z smetnjakom v roki
i konta za smetje v momentu premala
za se maske i vizire
se stožere i parole
predvsem za šprice
Pfizerov
Moderne
AstraZeneke
Jonsona & Jonsona...

I samo ostavljam, tamveč, na sigurno pospravljam
onu poznatu 'Ostanimo odgovorni'
za ne daj Bože - ak se skože
kaj nam je i tota
korona
bila samo za zagrijovanje.

ZIDI OD MEGLE

Zidi od megle sikud oko tebe,
sikud oko nas.
Mrzli, gluhi, zidi od megle,
kak zbaviti se, kak najti spas?
Hodimo, bludimo, nevidimo jasne,
mučimo glasne.
Se višji su zidi, se krajši su cajti.
Iščemo se, nikak se najti.

Na zrake sonca, novega jutra
prešil si vu svetlost plavetnila.
Zanavek zbogom, mahnule su roke,
zidem od megle, zime i moke.

Zmed zidi od megle sad hodiju same,
lutaju zgublene senke i uspomene,
na preteklost i ime nepozablene.

LEON

Veter z okna nadiže plavi pakpapier
Ovlaš zaljepljeni
Svetle, nemre fteknuti luč
F bliede rouke i nadri

Detece male, merzle i zgrudjene
Mati nabreknjenomu cecku podieva
Persti derščeju kak šiba na vode
Pomoči si nemre
Voda odhaja
Zastanaviti ju nemre

Leon mu je dala ime

Malji bieli ljesek
Oča je zafriemal
H večerku je stric došel
Mesečinu f hižu pustil
Zakostenele rouke na krvave plahte
Z vanjkušem pokrtil
Krič z vodu čez vrata pljusnul

Leon morame iti

Mati se po podu koljinče
Mlieke na se strane frca
Kerv sikoud trage ostavlja

Leon morame iti

Čavelj kladivec i drieve
Zatoukli su zadnje svetle
Stric je
Z bielu škotulu pod pazuhi

Genul
Na pragu je još jenpout zastal
Vrata zatrusnul
Vuha poklopil
Da mu krič serce ne zakolje
F kmicu je smuknul

Čez brieg
Čez gaj
Leon je z stricem pod pazuhi
Putuval
A on je fučkal
Deteču nekšternu
Liepu kak prvi plač

pakpapier - tamni neprozirni papir, *fteknuti* - utaknuti, *zafriemal* - naručio, *zakostenele* - ukočene od zime, *koljinče* - valja se, *kladivec* - čekić, *škotulu* - kutiju, *genul* - krenuo, *smuknul* - brzo se iskrao

VOZEL

Seti se:
šteli smo sebe mi dostiči (i sem rekam premeniti toke).
Reči so se zdošle i vure postale pretesne,
a ti bleščiš čez luknjo od let, svetlo moje;
da mi je precucraveti čkomljino med nami,
zdebati te vun z toga štblja pod drevljem i kamenjem!
Pramalet ide - morti koja lepa reč zraste pa jo hitiš na me.

Vreme spleteno vu vozal. Zmotavanje. Obmatanje.
Zamatanje. Zaštrenkavanje...

Otpri:
zvuzlan,
zaštrifljen do vrha s tehom,
popiknjen i raspožnjen pred tvojimi vrati,
tuliko bi zrekel (!)
dok čkomim ti pesmo.

TEČE ŽIVOT

Čes prste se život kak voda pretače,
na melinskom kolu, po loparkami touče.
Naglavce negda vu glibinu skače,
za sobu vleče se kej mu prikvače.

Kak dete se igra gda sounce pregreje,
bister kak srebro se k sebi privija.
Zalubljen gda je, napamet teče
i kak noj glavu vu pesek zabija.

Teče život se brže i brže,
kak da mu se fejst nekam žuri.
Za sobu ostavlja i smeh i souze,
trnje i rouže i vreme kaj curi, curi, curi...

NAŠI POUTI I REČI PREMA ZALAZU IDEJU

Gledim i čkomim toužna
Starci na pozornice stojiju
Štijenje glediju i kak dojt
Svetla reflekorof bleščiju
Srebrene, klimave glave svetle
Očale se debelše staklo imaju
Škiljimo na slikama
Glas drhteči štel bi viknuti
Reči bežiju zmed listof
Publike je sve menjše
Med obblakimi su predstave
Mladost je pozabila pisati
Vse im je vu ekranu
Gda nam plešču i čestitaju
Souze nam same curiju
Kaj ne vidite ljudi ?
Kaj ne čujete ljudi?
Naši pouti i reči
prema zalazu ideju...

HIŽICA ZA TIČICO

Sever snega pred vrotu rivle
belino kotura po dvoriščo,
zmržjene rože na glajžo se stiščo.
Ftiči pod strehaj se steplejo
piščijo, droptinice kljukajo.
Ti plovi drfteči kriči
do neba me morejo zdiči...

Misel se k protuletju obrnola
tiče f toploto serca zaognola.
Jim ne trebajo velki prilazi
mramorne štenge, balkoni cifrani.
Dosti jim je mala lukjica
de se veselijo njihova dečica.
Ak još i f kljuno nekaj zmiga
uni ne marijo za kupe briga
koje bi nad jimi cimbrlentale
i ljiepote življenja jemale.

Sklepala bom hižico za jeno plovo senico.
V protuletje bo f kljuno nosila trovico
slogala posteljko za svojo dečico.
Skup bomo popevale pesme življenja
nadigovale radovanja, dozivale veselja.

ZRCALE

Zrcale je stare i blede
Ofucane
Potrene
Tje kaj vujnem gledim
Nesem ja
Nie ni senkica mene
Ja sem duplik tejnši i mejnši
V licu glajši
Spometneši i mlajnši
Zrcale laže da sem ostarel
Da sem zmuleni uthičeni paper.

Zrcale je za staru kramu
Bogec betežnik
Sedem let mu prešle
Konec mu se kaže
Ne vupam se više vujnem najti
Se je nuopak
Vu zrcalu sem takuf
Koda sem z jeno nogu vu grobe
A vumene još mučki dečec čučī.

POSPRAVITI SUNCE

V žep si bum
pospravila sunce,
gda vu jesen
bude vedro.
Čvrsto bum ga
nutri zaprla
nek bu tu i onda
gda se naoblači,
da to sveto sunce
oblak z neba slači!
Drugačke si vole
gda te zraka grije,
kad ti se z neba
sunčeko nasmije...
Ono otpre srce,
a dušu razgali
kak da si pred Bogum
postaneš čisto mali.
I gda sunce sije
nebo se poveča,
pri srcu ti je toplo
otpre ti se sreča!

GRDE RIEČI

Pogutnula sem grdu riječ
Zadela se i tišči me vu požeraku
Kak kakšna riblja kost
Kak koščica od šljive ranke

Pogutnula sem vruću kašu
pounu grdih rieči čemera i jada
Pounu kriča laži i krvavih slik

Teške je ispljunuti se te grde rieči
Nakopičile su se gliboko vu želucu
boliju kak da se spečeš z vrelin oljem

Če zaprem obloke
nem se vugnula od grdih rieči
štere se kak biesne lisice
po svietu vrtiju i trujejo se

a ni ga mesta gde bi istina vu proleče procvala

VU SEBI ZGUBLENI

Šljop, šljap, šljop,
z vodene megle hop,
čista kaplja za kaplju,
druobna pa debela
na čoviečju gloavu opala
i dok se scedila
praf zmazana je bila!
Joooj, če je tak zvuna zmazana bila,
Bogik droagi kakva pa se
zmazanoča tek v mozgu skrila?
Šljop, šljap, šljop,
leдена kak i ljudi
z zmazanu dušu,
zamržjeni, hudi,
kak z vetrom donešeni,
vu sebi zgubljeni!
Šljop šljap, šljop,
vodena se megla skrila,
ka je hmila je hmila,
a nebeska je ravnica
dogine farbe dobila!

KOŠARE SME Z RIEČI PLELI

Košare sme z rieči pleli
gdo bu berži, gdo bu splel boulju.
Kajkavski festivali iza vugliča čakaju;
čakaju košaru stihov ganz novvu.

Španzirali sme z očmi čez tuđe košare,
zbirali sme vsaki svoje šare.
Nalukavali se kak je gdo splel svoju,
teru šibu je kam del
i kak je gdo stih splel.

Čkomeli sme kak zaprta pelnica,
stihe je čitala same kmica.
Žureli sme se i pleli stihe vse berže,
vsaki je vsoju štel donesti ganz novvu.

Nalukavali sme se ober bieloga papira,
zbirali kakve nove šibe vu košare bi deli
i douge se vu šiblje zagledeli -
o tem nikome ni rieč reči niesme smeli.

Pleli sme po ciele dane i hnouči,
pleli sme šibljami rieči,
vezali sme ih vu snope skup,
pri vuhu svaki stih obrnuli da liepe kouči.

Na zadnjem sme skrajce odrezali,
ostanjke sme pomeli
i liepu košaru punu kajkavskih rieči spleli.
Popievku si k tomu zapopievali.

Čakali sme festival pun tuđih košar,
šteli sme znati kakovu novvu šibu donesel gdo bu.
Od jutra do kmice pleli sme perste med soubu.

Tak nam je bile kak pred zaprte klieti.
Teške je bile čakati, nešči je mogel posiedieti i od čakanja
hmrieti.

Na festivalu su stroučnjaci
vsaku košaru dobre razgledali.
Od odozgour na doul vsaku šibu fajn spregledeli.
Poune dana su vu košare gledeli
i vsoju sud o sem tem dali.

Na festivalu nas košare zasipale
z rieči kak divlji potoki.
Kak med su slatke tekle,
vsakom je serce od miline pri duše vse pekle.

Kakva god košara bila
vsojem je pletaru naviek mila.
Za vse na svietu ne bi ju dal
on ju najbolše vu vsaku šibu zna.

Na kraju festivala svaki je svoju košaru
punu liepih stihov doma donesel
i vsaki stihoklepec došel doma ganz vesel
A jeden i otem svem novu košaru z rieči splel.

ZVEZILO NEREZVEZILO

stopram su ga deli v ladicu
stoji spravleno f kredencu,
zvezilo-nerezvezilo
zelenu farbu je pustilo

spravleno – zaboravleno

kak i oni ki su ga jen dan nosili
pak su ga vu tu ladicu spustili
pod zemlu zdavna spravleni
još malo i oni zaboravleni

---

zvezilo-nerezvezilo - vjenčani prsteni mladenke i mladenca svezani zajedno i odloženi negdje na sigurno. Nisu se nosili svakodnevno, da se ne oštete. A obično su i bili lošije kvalitete pa su puštali zeleni oksid zbog malo zlata a puno bakrenih primjesa.

RAZLISTAVLEM

vu dugejo nočjaj razlistavlem pregledavlem
sčitavlem stranice knjige življenja...
prekaplem i preslagujem kraljevstvo uspomena
spunjeno z' tenjami nestaloga vremena ...
z' vrčaka sečanja zvlačim kipece, tenje i senje
iščem gledim i prisposoblem zgublena lica
splečem i rasplečem vu misli kmici i samlini
ostatke negdašnjega življenja.

BETEG

Hematologija, trejti kat, veliki hodnik, čakam.

Lift prvi: ljudi zviraju, bogek kuliko ih je.

Dečec vu skijaškoj kapi i brižna mati, bleđa kak vapno.

Mlada puca z robcem na glavi, nema lasi, kemo broj pet.

Senior z batinom, vnuk ga potpira,

sin dela f koncernu, šef ga ne pusti.

Fsi nosiju zelene larfe, ne vidim jim lica.

Ali oči, oči govoriiju fse kaj su ti ljudi prešli.

Od prve dijagnoze: „žao mi je gospođo – CLL“.

Do robca na glavi, a vani je srpanj, 40 vu hladu.

Lift drugi: radnik rivle velka kolica puna zmazane rubenine.

Nečijih piđami, gdo zna morti jih već ne buju rabili?

Laborantica nosi tacnu flašic punih krvi,

zmazano črlene, betežne.

Negdo bu denes zeznal: „žao mi je gospodine – limfom“.

Lift trejti: dva dečka vu črlenim lajbekima s kolobarima oko oči, rivleju krevet.

Z flaše na aufingeru nekaj curi čez šlaufek pod plahtu.

Dedek pokrit do nosa ništ od tega nezna, samo da mu je mir.

Da mu se još jenput vrnuti na njegov breg,

na klupicu pod orehom s tere se prehitil,

včera na Anino.

SHOJA SUNCE

V jutro zaron dok sunce shoja i potira kmico
pod oblokom poslušam spominaje ljudi na vulici
i čist blizo jutranje lojaje budnih pesov, hrzaje kojov.

Krave ido vum štale, mošejo z repom i bežijo na pašo.

Moje selo, moja vulica, moja široka polja mog detinstva.

Gledajoč tak iščem neispujene minole želje
med svojim bregima, poljima, gajima i potokima.

V dalečini visoke gore z vrhaj vu oblakaj.

Zafolen životu, srečen gledim so to zbuđeno lepoto.

ŽIŽEK VU LEDU

Mira ti ne dam
moje te misli iščeju
včutki nate mi puniju
šupljinu vu duši

Čkomina me grize
štela bi te nuzaj zbuditi
glos tvoj poslušati
ali ti si vu snevima glibokim
i nebuš se več zbudila

Od koga nek vezda iščem
kaj si mi soma z ljubavi dovala
nežnost i milosrdnu dobrotu
zgruntane tvoje misli meni su
gorke soze vu cukurnu penu zdigale

Ova noč je tak zdena
nečiji koraki po snegu škripleju
a vu kaminu od leda
samo jeden žižek gori zate

SAME JE

Rekli bi jeni;
to kaj oni delaju
to su bakanalije
oblizieki.
Ouni pak drugi;
to nie nič,
pripoviedaju glupoče,
paoun je poduzetnik
ima penez
i diela kaj oče.
Nie se obračal na to
več je od obero
naručil još jenu rundu,
gda nim je
juha kokoši domače
prasetina, jagnetina,
krvavice i zelje
kuhane suhe mese
kaj se vu sos namače
bile premale.
Pak je nanove
oberu mahnul;
donesi bažul šalatu
z bučinim vuliem moura biti
i štrukle zapečene
z domačem vrhnem zaliti.
I oune kaj se
prvim zubima trijebi
dobre pohani
žabini kraki mouraju biti,
a i oune moe vine
i radajner
naj pozabiti.
A tam na strani

---

stari bauštelec je sedel
i sebi vu bradu pripovedel;
se je to laž, i on
i negve življenje,
to je nula, ništ,
same je pravi
ovi moji gemišť.

A ZUTRA BREZ SEJN

Nikaj ti nečem pripovedati o sebi.
Nečem se nikaj zmisliti.
Zemi kak da sme ti i ja stopram rojeni.
Če hočeš novi početek.
Pozabi vse sem mene.
Ja ve vidim sam tebe.
Ne vidim ščera, gledim zutra i tebe.
Sejne su dobre, ar skupe.
Zutra gledim nas dva, brez sejn.

ODVRATNA

Sam ščera dime nakanil prejti,
Al je onda došel liter trejti!
No i to sme spili idem doma, čeka me huda kača!
Al kak bi to bile da se ne spiye i putna pijača!

Gda se pri nam putna ne spiye to je veliki greh!
Pak sme zate spili putnih celi meh!

I gda sme dime krenuli Štef veli da mu je muka,
Ruda da je gladen, a Joža bi nekoga zbil!
A ja praf za praf bi si još jenega spil!

A vas sigurno zanima zakaj se ova pjesma Odvratna zove?
E pa viš: kad ti je od pijače teške i kad ti jezek ftrne,
Navek postoji runda kaj te od vrat vrne.

I NUOČ JE VUŠLA

nuoč i ja f frentu, nemreme spati...
sprehajame sprebirame one kaj je i one kaj juoš neje,
vure se vlečeju kačjim smikuom
pribiti na križu, raspeti (znuter i zvun)
f zvuonu z cierkvenuoga turna...
(a onak i onak) a niš ni bile predi naj je bile...
nuoč i ja mešetarime z oniem kaj bi bile gda bi bile
i kaj bu gda bu... zapirame strah f truhlinu svieta...
zdrudzgana mesečina vlieže črez šaluopuorke
na naš sen... neda nam spati... kmica...
bakač se splezdril z kmice... a zuošupani veter šupa nas
spuot vrati... nigda stati...
otpečačeni su pečati... otkuovani Nefilimi lanci rastrgani...
nuoč i ja nečeme znamiejnu veruvati... ali...
stopram... kaj ni Euftrat spresehnul skuore do kraja...
zvirek živlejna spil se f puščavu... ne vidim kaj vidim,
vidim tekar kaj oču, strah zapira juoči i glavu...
ali gda i nuoč je vušla... i nje je te bile preveč za prevzeti...
zakačila se siva zuorja f grajnu i ja ž nju kak dim...
nevideča... nepuostuoječa...

Kašina

ŠPEKULICE DRUOBNE ŽALUOBNE

...a kam sem one pripravila svojo vrečku
z špekulicami... kuopam glibuoke al senak
ni mi ju za najti...

...špekulice muoje druobne čaruobne...
a gde ste... a gde ste...

ni na naiže, ni f kredencu, ni f ormaru, ni na ormaru...
preiskala sem se vugle f hiže, razgrnula se stuore,
spreruovala se kištre, a bile ih je muorje...

jal ste f zemlu črnu prepale, jal ste f strajnske
ruoke dopale... a gde ste... gde ste...

nemrem vas več najti... i sat stuojuj na propuhu,
veter mi pili žifce, oču se zmisliti... a kaj... a čega...
siečajne na komadiček zagublenog neba...

ove vrieme... luftam rupe na traperica...
grunge i ni več nekakuof hit... brez žmaha i farbe...
riežeju nas na vuske riezance... nigdar več na kup...
puosvađeni sami z suobu...

puosvađeni z svietom... se f duž i popriek...
i nami i svietu skratili su živlejna viek...

štuopam klizišče puoklem deždža da me ne zagrne...
iščem, iščem nekaj i ne kanim stati...

iščem, prekapam al saki čas nekaj me drugam gene,
da mi je bar iglu i napršnjak najti... za rasiede
raspuokle f mene, vun mene...

ali čutim tekar glase svuoje glibline – se ti je sejene – ...

---

frčeju nas našieh zbirkuof sene...

gasi se svetle f muoje zene... tekar špekulice druobne
žaluobne zbiraju se f juoči... dale ni muoči...

A KAJ JOŠ REČI

A kaj još reči
Kad vmiraju vumeni rieči
Se kaj bi štel
Na saki način me sprieči
Nit rieči niesu više
Kaj su negdar bile
Dok se je z mirem
Po svietu hodile
Bile je ideji kak blata
Saka je rieč bila
Kak od suhoga zlata
Navirale su same
Pak kučile na vrata

A zdej same je pavučina
Na srcu i na vrati
Tu i tam navreju rieči
Kak tati
Pak ti vuneseju nemir vu dušu
Oguljenu i praznu
De same čudni vetri pušu
Pak ne znaš kaj bi
I z njimi i ze suobu
Jer vidiš same demenciju
Pred suobu

I kaj ti ostaje druge neg nič
Pogojen si kak ze pračke tič
Pak se po malu obračaj i frči
Dek neš se našel
Pod zemljicom vu krči

ČE SE ZAPOTIŠ...

Sepovsod... povdož sveta i nesveta – titralo bo sejednako
sedefasto listje vu brezama ok(r)uženim
pepeljastim prostorom, prenadraženim vremenom;
preosjetljivim savestimi, ravnodušnim bogima –
nečujno promičući
večito posrčući
zastajući
ponirući
bez deha, bez deha,
ah – bez deha!!!

Popot norih mrežastih valov na jezercu beščutnosti...

Gde so?
Reči – gde so??? -
tvoje črne i
črljive kosti

KOJE KOSTI???

Posrebreni prah so...
trpna, Zemljo -
bez radosti...

RAZBROJNIK SVETKOV, PRVI DEL**1. Jurjevska, malo infernalno, malo nebeski
(noč vu šteri je mala Mila bok i bogica postala)**

Tu noč su zvezde kak đundi cerlinkale,
rekla je mater,
kak betlehem, je starkica majkica
bez zob šušljajoči falš tercu nahitila,
a ja sem, šče čmrgica hrgica, pitala
kaj su to đundi i kaj je to
betlehem.

Po nebi su hupsali pisani jopci
i huncvuti v čereda nakupčani jujuškajoč
zvun pameti, sebe i cajtnosti, i žnjimi
ja, šče čmrgica hrgica, bombrek
i večica:

a unda se noč s trepetajoči bambleki zvezd
veznula na me, na starkicu majkicu,
sê jopce i huncvute,
v jen lepi kres nas vužgala, z semi nazočni
pajdaši jazbeci i kumeki hahari.

Vuznesujoč se v čeredu brati i svati
jognjeni jezusi, sem s celim telom gorečim
začutila – ja sem tê đund i ja sem
tê betlehem. Tira-les-tira-les*
kirjales.**

* pripjev iz jurjevske pjesme: pupa lijeska / šuma

** varijanta pripjeva, sinteza poganskog *tira les* i kršćanskog
kyrie eleison

SEM NARISAL

Sem narisal zeleno-sivo morje.
Nad njem sem narisal črleno, krvavo nebo.
Na krvavem nebu sem narisal plavo Sunce
i zelenoga Meseca kak se je napunul kak balon.

Po morju sem narisal kak plivaju mrtvečke ribe.
I raki i morski cucki i jena mala ljubičasta zvezdača,
si su mrtvi i napunjeni kak baloni.
A gore v desnem čošku je pukla jena atomska.
I Vrag se nuz nju krevelji i belji.

Spod sega toga sem narisal črnu zemlu,
v zemli jame, a v jamaj gurave glave z debelemi jočmi.
Z jočmi, kaj samo da ne zbedznu z glave vun.
Bele debele joči i črno-črlene debele točke na njema.
A črne suze ne kaplju, smrznule su se kak ledene sveče.

I ne me nigda niko pital kakve sem to bedastoče narisal.
Gledeli su vu sliku, pogledavali jen drugoga spod joka.
Ne mi se to mam zdopalo nit mi je bilo za pod kapu.
No, ljudi si sakaj misle počkoma, al niko nikaj ne veli na glas.

A ja sem spod slike z debelema slovima napisal:

NAŠA BUDUČNOST, AK SE NE SPAMETIMO.

GRUNTANJE

Gruntanje vleče potez
zestavim stroj zidem nakel
kamenje pribiram namečem vu grabe
genem cipeliš po cipeliš, mic po mic
Fajhtne snočkajne povodneve
pred domlu sve vekše grabe
če z kotačem zidem na hrbet
hotele bi odsmicati vu jarek.
Pred domlu razrovani zemleni pot
trseki i lističje čakaju tekučinu
ftičeki popevaju
bobice žmahnu slatkoču dozrevaju
batroviju se.
Kak dojt i vu raspepevani gaj?

MISEL I VERS

ne moreš
ti
mene..razmeti
na zemli je
misl...tvoja
i zibelka ti je pouna
moja je tek vers
koja

misl tvoja
od gladi vrači
vers muoj
do guoluga
svlač i

gda prah se
prahu.. vrne
dala mi buš roubec
naj se
zagrnem

KRLETKA

Pes je na lancu,
mišek vu mišolovki,
cvetek vu teglici,
a f drobnoj krletki
slavujček spi.
Si skupa senjaju
kak je biti f šumi,
na plodnoj senokoši
il rečnoj obali.
Čovek saki den
zbira svoje pote,
felama se kiti
i drži se reguli.
Gdo je tu rob?
Je negdo snob?
Kaj reči puntaru,
socu, lihvaru...?
Neje, jeje, dešč curi.

IMAM TE RAD

Rožice se smeju, zeleni breg,
Dečica bežiju, rastopil se sneg,
Megla vu dolu k nebu se puti,
Oblaček mali nebo zamuti

Vu pesmama mojim plove su senje,
Jednoke kak oči moje i nejne
I sve su se zvezde nastanile tu;
Baš mi je lepo, kak mi i ne bu:

Imam te rad, imam te rad
Od negda do sad, od negda do sad,
Imam te rad celi svoj vjek,
Imam te rad, mam za navek!

Ruka vu ruke, slova vu knjige,
Ljubav me leči od svake brige,
Tičica fučka, Sunce me greje,
Srčekko moje zmirom se smeje

A kak i ne bu, kad ljubav je krasna,
Čista i lepa, kak suzica jasna,
Deca bežiju, rastopil se sneg,
Rožice črlene, zeleni se breg.

NA ROŽE NACIFRANO

Rubec je na tu stranu
Tera ju je žigala
Spretno navlekla

Ne se moglo zeznati
Da je spod platna pri oku
Črlena velika fleka

Koju je roka
Kej ju je negda grlila
Snočka v besu naredila

Na lice je složila
Smeška največšega
Kak da je denes za nju dan

Najlepši i najsrečnejši
Od se danof do sad
Pak se sad veseli

I tomu sunčecu na nebu
I vetru teri ju kušuje
I svemu svilenomu

Na rože nacifranomu
Novomu rupcu.

OPOJNI RONDO

Donesi mi svoju bol
kaj pospravim ju zmed svoje roke
i naj nikaj govoriti.
Hodi...vse znam!
Kava je na stolu. I kifleci z orehi i makom.
Toplina.

Dodir mehki.
I dok svoje roke deneš na toplo,
utjeha je tu.
Nudi se kak jabuke plod.
Ogen v pečki pucketa. Toplo je.
Cvetje moje i tvoje ljubavi čipku plete.
V tišini zrak gubi dah.
Dujhe zadišijo.
Plahte zadrhtijo,
Soba je puna nas.
Tvoja bol?
Pospravljena zmed bedra
mojih dugih nog v opojnem rondu.
Nega je več!

**CARMEN FUNEBRE
- SPREVODNA -**

Nouge kre poune nuog
spred ležečih nuog na odhajanju
gda duojdeju mirne stuojiju
unda jena sim pak druga tam
jena gere druga delje pak nazaj

Drage nouge zmoučene nouge
druge nouge poslušate
kak saki čas štrepciju
štele bi mam fljetne ijti
z onou stranou zažarema

Nouge naokuol h souza glediju
male kašljaju i nuose brišeju
male moučiju male moljiju
i unda vse skup polehko geneju
tam de življenje bez nuog hodi

ZUVLEJO NAS!

Čoplek, zuvlejo nas kak bedoke,
Zuvlejo nas kak hrmoke,
Zuvlejo nas kak kakše norce,
Zuvlejo nas kak tutleke,
Zuvlejo nas kak nekše helavce.
Z nami se špilajo APA-ČAPA!

Čoplek, zuvlejo nas i dreserajo kak cucke,
Zuvlejo nas i zapirajo kak pajceke vu kotec,
Zuvlejo nas i špricajo kak kakše komare,
Zuvlejo nas i conjke na lampe silijo,
Zuvlejo nas i saki den na grobje kakti sprovlajo.
Beteg je bil navek i navek bo!

Čoplek, zuvlejo nas i horajo kak pajceke,
Zuvlejo nas i čehajo kak čučike,
Zuvlejo nas i strižejo kak kakše ofce,
Zuvlejo nas i krodejo kak čmele,
Zuvlejo nas i šoplejo kak nekše race.
Zbincnoti bo se treba, kak cujzek!

Čoplek, zuvlejo nas i žmičejo kak cvirke,
Zuvlejo nas i kuhajo kak božolja,
Zuvlejo nas i nadevlejo kak kakše čurke,
Zuvlejo nas i cvrčijo kak klobose na ponjgli,
Zuvlejo nas i pečejo kak nekšo žganico.
Lojdrica bo nam včasi prozna!

Čoplek, zuvlejo nas i saki den loži palamudijo,
Zuvlejo nas i furt črno-belo forbajo,
Zuvlejo nas i kromonijo z nami kak z beciklinom,
Zuvlejo nas i sejajo da so ober nas,
Zuvlejo nas i praf zapraf vso pravico jemlejo.
Kak keglina bo ih treba spotrti!

Čoplek, zuvlejo nas i kupico gemišta vu krčmi nedajo poguotnoti,

Zuvlejo nas i cugeca na gustuvajo bronijo zatancati,

Zuvlejo nas i vu dero najempot iti bremzajo,

Zuvlejo nas i mamici i japici buok dej nedajo povedati,

Zuvlejo nas i kak Grinč nam Bogeka planerajo fkrasti.

Poskubsti, poscati i za šijak tolvajje poloviti!

Čoplek, zuvlejo nas i treba bo se fletno predromiti,

Zuvlejo nas i treba bo joko vu cape hračnoti,

Zuvlejo nas i treba bo hmoji biti i vupeža pokozati,

Zuvlejo nas i treba bo fest nazoj fčehnoti,

Zuvlejo nas i treba bo mudonje vu rit zritati kak pozoje.

Bnoreti bo treba i mom bo bole!

Čoplek, zuvlejo nas, a mi smo zobili kaj je to LJUBAF,

Zuvlejo nas, a mi smo se zobili venodjati,

Zuvlejo nas, a mi smo se zobili trljockati,

Zuvlejo nas, a mi smo se zobili zdruzgati,

Zuvlejo nas, a mi smo se zobili cmokati,

Hapiti bo se treba i ftruc deco delati!

Ve, mom, zutra bo vre kesno!

Čoplek, zuvlejo nas i včasi bomo BOSI!

VUŽGEM LUČ

Hudi jesenski veter

dohaja kak stekli cucek z daleka

i zadnje cajte broji na listju hrasta.

Jutra su mokra od biserne rose

zemla diši, diši i trava,

spi ravnica, ftiči popevleju.

Z plavog neba spuščá se duga

dok jesenje serce klopoče

a sonce zahaja na krilima ftiča.

Leta so prešla a človeka

navek nekaj znenadi,

jeden den osvetli ga sonce

ide naprej zdignute glave,

drugi pak muka se javla

sako veselje odhaja.

Meni, baš se fučka za se

za konec dneva bum spil

štamprl žganice, prave

od šlive bistrice.

Ni mi stalo do krivde

a bogme ni pravice

se mi je ravno.

Već me nikaj ne muči

ni mi stalo do penez

ni do lepe obleke

važno je da sem još živ.

A gda se spusti črna mrkla noć

vužgem luč . . . naj svetli

vu kmici življenja.

CRLENE NOGE ILITI SPOVED STOLETNOGA DVOMETRAŠA

Svetkima i nedelami okuplal sem domaču družinu
i zadovolno gladil svojo dvometrenu dušu.
Deca su se okoli mene ganjala i smehom mi punila srce.
Častil sem goste z celoga sveta: z Italije, Nemačke,
Kanade, Amerike i koj zna još odkud.
Svetlali su me saki den i popeval sem z veselemi prijateli.
Poslušal sem pesme Šerfe i Ljupke,
glumil z Milenom Dravić, igral v gusle z Dudekom..
Vpijal sem dušu putešestvija Gerharda Ledića..
Bil je tu Generalić i Večenaj, kipari i slikari Naive i sake
fele umetniki.
Pesniki su mi reciterali svoje žerjafke i senje kak ftiči.
Nad menom su cicali Lengeri, Podravski mužikaši i
Korenići.
Ž njimi je i moje srce igralo, moje noge i moja duša.
Tu smo slavili rođendane i spravljali krstitke oko stotinu
let.
I velečasni je z križecom dohađal svetit hižu.
A onda jenoga dneva hiža je ostala prazna kak i moje srce.
Pojela me samotinja i obmotala pavučina.
Ve svetle samo moje četri crlene noge,
scifrane od crlenoga dreva američkoga oreja.
I z ftrgnjenem krilom da mi dojde barem ftiče,
sreću vu srcu ne bi mi zel nišče...

MRAKULJA

V zemle spi: navečer se zbudi.
Bele prste dogačke ima, crno sukno i ropca.
Ona, koja z vragom v peklu pleše i z voglenom se gajtane:
lažitorbe porivava nek sveta vara, žderavce rani i lopovom
žepe do kolena nameče.
Poslušaj - z globljine zdenca kriči i popeva,
nespodobna sama na se.
Nek se mota pod festungom; zakaj preskačuje našega plota?

**BABA NA ZVJEZDANEM PUTU
(NA PUTU V NEBE)**

hiža, štala, kotec
muž, sin, otec
baba slijedi svoju rutu
na svetem zvjezdanem putu
hitre je nje ud zvijezde du zvijezde iti
pukorna i vrijedna gazdarica biti
ona dobre zna da muža pali
da ju vidi z vilami i gumenjaki v štali
niti sin se niš ne buni
če su rengleki i lonci puni
sveker zaduvoljne z glavu klima
če tak se lijepe v hiže štima
baba spati ne more, pak se rane zdiže
cijeli dan suobu hiče, kvečer u več gmiže
saf bažulj i kuruzu pubrati
se pusejati, splijeviti, ukupati
živinu nahraniti, štalu zusnažiti, krave pudujiti
saf viješ, uprati, spijeglati, služiti...
negda je se z mužem v postelje pusreči
tjef grijeh na spuvijedi velečasnumu muora reči
zate saku nedelju v cijerkvu ide
da čez tjeden se dobre zide
pukorne v cijerkve kleči
kaje se za grijehe, dušu liječi
zna da je za se na svijetu kriva
svuoju griješni pogled pud migica skriva
- Eva je pukvarenjača bila
ud navijek je saka baba nečista sila!
nevjerna, lakuvjerna, puhotna
zate Bog udredil, z navijek bu drugotna!
velečasni babam z ultara propuvijeda i prijeti
dok muži svoju mašu slaviju v kljeti
hiža, njiva, kotec

---

muž, sin, otec
za zvijezdam je nje, bugice iti
če na drugem svijetu v raju oče biti

BAŠ BI ŠTEL

Štel bi navek i ponovo
da mili tvoj čujem glas
da ti povem jeno slovo
da ti objem vitki stas

Zlatne lasi da rasteplem
vujne ti zapletem cvetje
drago lice ti kušujem
tak čekame protuletje

Kej med nami mora biti
naj se sada dogodi
tebe oču, tebe volem
zanavek buš moja ti

Listje v šumi sad čkomi
z našum srečum se diši
tu sme ljubav svoju našli
za navek sme srečni mi

NAJTE ZVEZDE MOJE SENJE KRASTI

Najte zvezde moje senje krasti
Nemrem vam mile, svoje serce dat
Dugo več nis dečec vragolasti

Gda leščil sem vam, mlad i vižlasti
Priznam, ljubnosti vaše bil sem tat
Najte zvezde moje senje krasti

Noči hmirju, nisme mogli znati
Al negde navek blešči nade lap
Dugo več nis dečec vragolasti

Tratinčice se pokriju z lati
Sunčece donese srečicu pak
Najte zvezde moje senje krasti

Danici svojoj moram sijati
Vekovečno zdemnu, imam ju rad
Dugo več nis dečec vragolasti

Vse moje, ličeko joj se zlati
Mi jeno drugomu svetimo v mrak
Najte zvezde moje senje krasti
Dugo več nis dečec vragolasti

BABICA STARA I USPOMENE IZ ORMARA

Negdo mi po oknu tuče
I čez dimnjak huče
Nigdo vani ni
Samo dežd curi

Črni maček kraj ognja
Polehko prede
Dok babica stara
Vadi uspomene
Iz starega ormara

Sega tu ima
Kak koju uspomenu zvadi
Suza joj kane
I nježno se zmisli
Na prošle dane

Saka uspomena
V srcu svoje mesto ima
Babica stara i dalje
V ormar gledi
Osim uspomena
V njemu ničega ni
A vani i dalje dežd curi

POTRENE SERCE

Imela je same četiri razreda pučke škuole,
znala je čitati, pisati, nekaj male računof je znala.
Senek, da bi ju nešte zapital, a neje,
znala bi puvedati da je to velika zemla tam dalke
prek velike vode do koje brodi putujeju ober tri tjene,
vu koje se napasaju debele krave kojima ne znati broja
na livadami kojima ne znati kraja.
Vu te zemle španjskim jezikem govoriju, tango plešeju,
črne vine pijeju, vu visokim hižama živiju. Stop.

Pisal joj je, se joj je pisal: Draga mama ja sem dobro kaj i
vama želim...

I da je posla primil vu velike luke vu gradu koji ima njenje ime,
Rojžica moja draga lublena, madre mia, mamita. Stop.

Mouža su je zeli, s polja su ga vu kolonu otirali, same je
mojtika na
zemli ostala....glase je po skrivečki imela čuti da su jih se
potukli, vu jame hitili. Stop.

Njega jim pak ne dala, sina jedinega, serce serca njenjega,
douša douše njenje,
tam f daljinu ga je skrila. Stop.

Obavještavamo vas da je Antun Horvat rođen 13.06.1930.
godine smrtno stradao. Stop.
Pokopan dana 01.06.1949. godine na mjesnom groblju u
Rosario, Argentina. Stop.

Bogek dragi, moj Bogek, je li je to istina? Ti mi poveč,
nikoga drugoga niš ni smeti pitati.
Čkomeča, ni živa ni mertva, od splašenega sela sama
ostavljena. Kak touča koj teleblje po plehnatem tanjeru
nevideče souze nuter su curele, serce joj potrle. Stop.

Našli su ju na sedećki već merzlu, glave naslonjene na
otpreti oblok, jenu ruku van je dela kak da je nekaj štela.
Stop.

Spod zelenoga potrenoga obloka dišali su bieli ljljani
Svetoga Antuna. Stop.

senek - ipak, *ober* - preko, *tjene* - tjedna, *španjski* - španjolski,
madre mia - moja mama, *mamita* - mamica, *posla primil* -
zaposlio se, *njenje* - njezino, *touča* - tuča, led, *teleblje* - udara,
pléhnatem - limenom

POPRAVLAM

Popravlam stvari.
Se popraviti se more,
traktori i kamioni, rasklimani stol i stolci
stari gredenc, podrapane hlaće i podrta kubivari.
Same treba imeti volje i alata,
primiš se posla i se ide na boljše.
Zaprav stvari ne bi trebalo hitati,
se moremo popraviti i opet su vu službi.

Popravlam i ljude i odnose med ljudmi.
Za to ni treba imeti alata,
same dobre i birane reči.
treba dobre odabrati čas za popravak čoveka,
on treba čuti i razmeti reči.
A govoriti treba s tihoga ,
z duše, osečajno.
Suze nam je poslal duh koji je vu nama,
on je naš mudrac, naše iskustvo, naš vođa.
Popraviti ženu ili moža je najbolše i najlepše.
To je pravi mehaničarski posel.

Popraviti sebe ni tak lahko,
trebaš mir i samoču,
trebaš sebe celoga i odprtog kak slikovnicu.
Niš bez ljubavi za sebe i za druge.
Niš bez ljubavi.

Same smert, smert se popraviti nemre,
bar ne na ovome svetu,
ali nada tera nas nosi na svojim plečima
ona bu sve popravila.
Nema straha.

NEMA PESMA

Švastiju mi misli kak komušinje.
Zuvlem si cokole pune blata.
Ti naši poti globoko su pod snegom.
Se je nemo. Brez glasa.
Tu i tam preleti vrana.
Gledim v te prazne joči.
Prazne zdele na stolu.
Neme vilice stružu po tanjeru.
V peći već dogo ne gori.
Jastuk je prazen.
Maček si liže nogu.
Nema jabuka stoji v zdeli.
Sama.
Kupujem glase, mužiko, pesme.
Skuplam reči kak orejovo listje.
Veter me skube.
Deždi me zeprati nebru.
Nema je stena posađena v tvojem sercu.
I raste nemost.
I vode čkomiju. I ftiči nemo sedijo na groni.
I nema je roka koja ti maše.
I zanemelo je se v meni.
Samo čujem tik-tik-tik..
Vreme je još navek živo.

NEGDA SU SAME ZVEZDE Z MENU SPALE

Negda su same zvezde z menu spale
i bil je mehki, gljiboki, dišeči mir.
Čez uokne su huste šumele,
a rahla zemlja se hmivala h potoku.

Negda su saku zipku
zibale hmujane i zdrave senje
i spuščale čez dimnjak mir
vu saki duom.

Negda je same jutre razlijevale svetlost
čez rosne listje,
a hgašene zvezde po nebu
metale spat.

Denes su nemirni moji lasi,
a splašene oči ne hupaju spati
na zmučenom vanjkušu od brig.

Meste huste šumiju mi rati,
nevolje kejkakve i suze i glad.

Rasipani mir med oblaki bludi
dok išče svoju dušu h vesmiru,
bez zipke, huste i potoka.

A negda su same zvezde z menu spale...

**VEČ JE VREME KA SE FTIČI
VRNEJU VU VUHO**

Več preveč dugo vreme je gluho.
Preveč stiha v žepu od zime
protuletja su se skrila. I globoko.
V drevju ga premalo larme.
Moje oko gezde komaj čeka
črnobelih ftiči z daleka:
lastavice spod strehe od škedja,
rode na dimjaku mamičine hiže,
majuša z čuda v gustišu muzike.

Več je vreme ka se ftiči vrneju vu vuho.

ftiči – ptice, *vuho* – uho, *globoko* – duboko, *larma* – buka, *gezda* – gnijezdo, *spod* – ispod, *streha* – krov, *škedej* – štagalj, *mamica* – baka, *majuš* – mjesec svibanj, maj, *čuda* – puno, *gustiš* – gusto žbunje, šiblje ili visoka trava

RAD BI JOŠ JENPUT

Rad bi ti došiel još jenu zvezdu donesti
A dan se zmeGLE još ni zvekEL

Same pekEL
Same pekEL

Rad bi još jenput črlene make na vanjkuš ti deti
Jer još nis svoju zadnju rekEL

Same pekEL
Same pekEL

Rad bi još jenput polek tvoje postelje stati
Znova bi štel ti kuševat ruke
I ne buš, baš nebuš zginut mi smela
Jer ja sem kak cucek stekEL

Same pekEL
Same pekEL

Rad bi još jenput to cvetje na beloJ robači
I rad bi vužgal znova vse ljubavne zvezde
I naj se več jenput dogodi taj pekEL

Nem se zvekEL
Nem se zvekEL

OBLOK

Cuk juri črez forhank čkomine i fajtnu meglu.
Nis zamaglene obloke cedi se voda
f jutene vreče pozablenih misli.
Ketači tancaju drmeš pa štreki zgublene vere f boga.
Bandisti oblečeni v črlene balonere
napili su se bambusa pak bljuvaju pa podu.
Šoštar je zasukal rukave i fučkanje cuga
potumplal f poplate na gojzerice.
Zaverenik je probal pobeči z vagona
predi dočeka murje na banhofu
ampak ga je kondukter zgrabil za vrat
i kak cucka šteri laje na mesec, hitil na pot.
Kosmati je tolvaj z prstima mefkim
kak prfko testo z putrom, kral šetofline.
V tunelu je prokšeni dečec fčeknul pucku,
a ona mu je tak vdrapila pljusku
da je videl vse zvezde na zemli i nebu.
Rampa se ni spustila i autobus je naletel na cuk.
Mesec slika mrtve glave na krvavim oblokima.

PROŠČENJE

Nigdar ne pozabim
gda sem mali bil
dedek i babica so
me čudaj put zeli i na kola deli
na proščenje so me pelali

A tam je bilo tak lepo,
sega za jesti piti i gledeti,
licitari, madičari
čudaj sveta se skupilo
ringišpili so se vrteli, klobase
so se pekle, tak fino je dišalo
Babica so mi lizalku kupili
dedek drvenoga konjeka,
glava mu je bila nafarbana,
a telo na botu nasajeno
Po trdi kmici hiži smo došli
ja nis dogo zaspati mogel
moral sem predi konjeka
sprobati, zajahati, osedlati
Natiral sem ga po celi hiži
da z menu galopera,
vojke sem fejst z rukami držal
hupsal i skup z njim sem ržal
Ve sem i sam deda postal
zapraf do denes ji imam pet
se jen so drugomu do vuha
na se sem dičen jednako
Punopot ja vužgem svoju ragu
natesno ji nuter narivlem
prikopčam kaj nebi vun opali
na proščenje bi ji pelal radi, ali
gdi i kam, premišlavam jen čas
Oni stišnjeni zadihani

---

zakriče si v jen glas,
kaj se čeka? Treba nam iti
gladno telo nasititi
deda u McDonald's pelaj nas

NEKAJ SE KUHA

Panem et circenses,
nekaj se tu kuha.
Celi svet je lonec,
pokvarjena juha.
Delajo nam sakaj,
ne dajo nam kruha.
Igre gladi iščeju
najjakšega,
kaj bi z goli šakaj
išel na predatorja.
Vu zemlenemu loncu
Zemla se tenfa,
peče se, kuha
pokvarjena juha.
Kmična ide duha
po celomu svetu,
panem et circenses
stigel vu paketu.

TRI GOLUBICE

Duh pluta
Skoro se gubi, oteče
Ničije umiranje
Nije nezanimljivo

Iz postele kroz oblok
Na zapadu gledim
Tri golubice
Jena je črna ko vuglen
Druga je zagasito smeđa
Treća izrazito biela

Dok noć pada
Gledim na balkonu
Kak žmiga črleno svetlo
Na zrušenom mostu

Ležim ispružen na posteli
Nemam pojma da li je denes
Zvlečena sedmica na lotu

Zutra se vračam v bolnicu
Zakaj ja?
Zakaj ne?

STRANEC V NOČI

Gledim nieme kak grad odlazi
popevka pijancov se je tišejša
kmica je vušla čez sake okne
bielih mrzlih zgrad.

Zadnja svetla z parkinga nestaju
nešči v tem autu brige doma pelja
brige tere nigdar neju ž njim zaspale
a ni ih mogel v bertije ostaviti

Osiečam se kak stranec na tem balkonu
sam kak pes z svoju pepeljaru
v škole su me vučili kak govoriti
a lakše bi dalekoga Kineza razmel
teri čez svoje blate tam negde daleke hodi

I v tem času još jen žar se najde
vužgala si sama, ni sto metri od mene
same nas male asfalta deli
kak da bi te mogel doseči
Gli je prešla samoča z mene
(morti i ti glediš vu me)
kak neki žmehki kamen je opala
i rasipala se meni pod nogami

Gli da je cajger v
trome, železne, kockaste, vure
v tišine zakričal polnoč z sega glasa,
još jen žar je došel i teknul onoga v tvoji rukami
i ti si prešla ž njimi nutre.

Se zviezde su bolne opale na me
i skurile poslednji trag novuga dana z mene

MISEL

podbočena na okne
gledi zutrašnje brige
na dvorišču
vu kalnoj vodi
ftapaju se dieni
jen po jen

KAJ NAS TU DRŽI?

Kaj nas tu drži?
Falačec zemle
de prvi pot smo v plučaj zazvedili
kakšo živleje duho ima – nebre biti.
Ljubav nebre biti jer bi, ak je prava,
došla za nami.
Utabani tir na stezi naših pretkov
ki jih več ni...
Nebre biti!

Kaj nas tu itak drži?
Tej prokleti jal ki strgal je verige ljudske duše,
de sosed soseda črez lukjo na plotu gledi,
a prošnate feringe non stop se nušejo.
To nebre biti.

Kaj nas tu drži?
Močimo se kaj Kristuš na križu
to malo zrja v pogaču sprajti
dok drugi nam cepanice pod noge mečeju,
a vrhje našega truda ližeju z velike žlice.
Duša v krletki se ploče,
a oblaki teški krvariju zlo.
Hudo nam se piše!
I vse huje dohaja: kmica, čemer,
jad i sirmaštvo.
Itak nebre biti!
Pa kaj nas itak tu onda drži?

ČERNE KULISE

sedim v plavi komorici
 i čutim da je žitek konec
 kratkega filma
 soseda pela piceke
 na gepektregeru beciklina
 i na škornji dravski pesek
 na TV ekranu Šojgu i Biden
 razvlačiju vesti
 o nuklearnem harcu
 černi svetski poredak -
 muktaši vodiju politiku
 jasniki dremleju v ubožnici
 veliju: inflacija bu požroknula
 svet
 burze kipiju kak grotla
 banke dižeju kredite
 na črvejedinu
 prešli sme na evro
 postali sme širočki
 kak i cela Evropa
 černe kulise apšisaju
 svet
*acta deos numquam
 mortalia fallunt¹*

cajti su postali klimavi
 kak stolec
 zavuzlane su mi roke

¹ *acta deos numquam mortalia fallunt* (lat.) - radnje smrtnika
 nikad ne prevare bogove

GDA TI SE V PESMI ZLEŽE VRANA

Prepoznanje: *Vrane se zbiraju vu sumračje,
 vsežderi su i lakomci,
 jeju male ftiče, glas puščaju na kreeeh,
 pamte človeče lice.*

Gda ti se v pesmi zleže vrana,
 v gnezdu štiglecovom,
 gda te jeno kreeh zbudi, zbantuje,
 i noč te zakrili vu krelut vraninu,
 Stiraj ju, veli glas z iže.
 Vužgi si malu luč,
 skrij goluždrave štiglece.

Pusti mužiku i ne premišlavaj. Stiraj vranu.
 Otpri jobloke, plahte zvetraj,
 listje brezovo, perje tičje, pavuke,
 vse hiti vun.

Pusti v pesmu vuletje za dobro čutenje.
 Nek se omladiju šibe vrbove.

Fino stočene rojže kakti potpuri deni v glaženu skodelicu.
 Složi malo rime, kak knjigu poravnaj pesmi prste, vuha.

Na vagu z rečmi,
 na kant ostavi luftu mesta, dihanju, nek veter firungu niše.
 Črleni mašlin sveži, farbu črešnje, zeleno spod kože.

Napravi promaju.
 I čakaj, čakaj...

Morti vrana odleti, morti pregovori.
 Nič, veliš, kesno je, vrana hižuje,
 spod vanjkuša, v gartlicu,
 z pažlji tanca po vuletju,
 v joko te kluje,
 spominate se več na kreeeh.

SNEGOVIŠTOST ORANJA

I ti si lecliv na tejnu,
laješ na vuglu vu luč obešene narande,
na žerafku v capa,
na zapis o starim cajtima,
o stadima, pašama.
I ti si črn od noči,
laješ na mesto v glavi gde se sneg mrvi
vu snena tancanja,
glibinu kalanja.
I ti nojšiš v kuričica skrita draganja,
ščeranjske čačke.
I laješ na podrobno mleko mlečnosti naše.
Z labrnu rescvelu odlajavaš lojtricu pesme pernate
ka se poveda i popeva
i mumla i goče,
pregotava snegovitost oranja.
I hriple na pesjem jednak kak i na človečjem.

NEODSENJANI DOM

Drveni konjić na mojem stolu,
zmisli me na te da si još kak dete
štel jahati na svojim konjima kraj reke Save.
Veseliti se,
okupati se kraj reke svoje mladosti,
da štel si me odpeljati v doline svega detinjstva,
da skupa odsenjame pod zvezdama tvoje Sunje.
Ostale su same senke sećanja neodsensanih sni,
v tvojim maštanjima.
Zate sad ti ploviš svojim rekama,
jašeš svoje konje v nekim drugim življenjima.
Dojdi znočka po mene tam gde su vezda,
tvoje senje java,
skupa bumo išli k domu,
tam gde se davne trebali dojti,
da daleke od sih imame naš mali neodsensani dom.

KRIVE REČI

Vse se najde vu reke živlejna
i krive reči, tere baš,
neje trebale reči,
al' navek je negdo naš z nami,
teri ih razme,
teri zna da darivleš
dušu, korake i roke,
prejde si leči,
a gda se zbudi,
od tih reči,
ni jena jedincata
nebu ostala

POŠTER JE DONESEL H POGLAVARSTVA

pošter je donesel h poglavarstva
preporučenega ministarstvenega pisma
župan je maum dozval zestanek hitni
pepica nemre jer je dobila proliv
jožek pak si je fčere preveč spil
štefica zutri mau svadbu pak si je h frizeraju
ruda si je zel godišnji
župan se premišlal kaj bi zde
prešel je na gablec i još ga ni

